

Partea I

Aventura cu „Steaua Vestului“

Stăteam la fereastra reședinței lui Poirot și mă uitam plictisit pe stradă.

– Foarte ciudat! am exclamat brusc, cu răsuflarea întretăiată.

– Ce anume, *mon ami*? s-a interesat Poirot calm din fotoliul său confortabil.

– Ce concluzie tragi din următoarele fapte? O tânără doamnă, îmbrăcată elegant, cu pălărie la modă și blănuri splendide, înaintează agale, cercetând fiecare casă pe lângă care trece. Fără a avea știință, este urmărită de trei bărbați și de o femeie de vârstă mijlocie. Aceștia sunt însoțiți de un comisionar care arată după ea în timp ce gesticulează. Ce dramă se joacă? Oare tânăra este o delincventă, iar urmăritorii, detectivi sub acoperire care se pregătesc să o aresteze? Sau sunt niște derbedei care complotează să atace o victimă inocentă? Ce părere are marele detectiv?

– Marele detectiv, *mon ami*, preferă, ca întotdeauna, calea cea mai simplă: se ridică să vadă cu ochii lui.

Și prietenul meu mi s-a alăturat la fereastră.

O clipă mai târziu, a început să chicotească.

– Ca de obicei, faptele descrise de dumneata au o nuanță de romantism incurabil. Tânăra este domnișoara Mary Marvell, o vedetă de cinema, urmărită în clipa asta de un grup de admiratori care au recunoscut-o. Și, *en passant*¹, dragul meu Hastings, ea este foarte conștientă de acest lucru!

Am râs.

– Așa se explică totul! Dar nu primești nici un punct pentru asta, Poirot. A fost doar o problemă de identificare.

– *En vérité!*² De câte ori ai văzut-o dumneata pe Mary Marvell pe ecran, *mon cher*?

– De vreo zece ori, am răspuns după un moment de gândire.

– Și eu o dată! Cu toate acestea, *eu* o recunosc, dar *dumneata* nu.

– Arată foarte diferit în realitate, am replicat eu fără convingere.

– Ah! *Sacre!*³ a strigat Poirot. Te aștepti cumva să se plimbe pe străzile Londrei cu o pălărie de cowboy sau în picioarele goale și cu o mulțime de bucle, ca o fătucă irlandeză? Întotdeauna te legi de aspectele neesențiale! Amintește-ți de cazul dansatoarei Valerie Saintclair⁴.

Am ridicat din umeri, ușor iritat.

¹ Apropo (în lb. franceză, în original)

² Indiscutabil (în lb. franceză, în original)

³ Pe naiba! (în lb. franceză, în original)

⁴ Referire la povestirea „Regele de treflă” inclusă în volumul *Poirot: Primele cazuri* de Agatha Christie, traducere din limba engleză de Andreea Năstase, Editura RAO, București 2011

– Dar consolează-te, *mon ami*, a urmat Poirot mai calm. Nu toți pot fi precum Hercule Poirot! Știu asta foarte bine.

– Dintre toate cunoștințele mele, ești persoana cu cea mai bună părere despre sine! am exclamat eu împărțit între amuzament și supărare.

– La ce te-aștepti? Când cineva este unic, e și capabil s-o recunoască! Și alții împărtășesc această opinie, ba chiar și domnișoara Mary Marvell, dacă nu greșesc.

– Pofim?

– Fără îndoială. Vine aici.

– Cum ți-ai dat seama?

– Foarte simplu. Aceasta nu este o stradă aristocratică, *mon ami*! Nu locuiește aici nici un doctor la modă, nici un dentist la modă și cu atât mai puțin vreun pălărier la modă! În schimb, aici se găsește un detectiv la modă. *Oui*, prietene, este adevărat, am început să fiu *le dernier cri*! Oamenii se îndeamnă între ei: „*Comment?* V-ați pierdut penarul de aur? Trebuie să mergeți la micul belgian. Este uluitor! Toată lumea merge! *Courez!*”¹ Și sosesc! În turmă, *mon ami*! Cu probleme dintre cele mai ridicole! Ce ți-am spus? a adăugat el când s-a auzit soneria de la parter. Asta e domnișoara Marvell.

Ca de obicei, Poirot avea dreptate. La scurt timp, actrița americană a fost condusă în cameră, iar noi ne-am ridicat în picioare.

Fără discuție, Mary Marvell era una dintre cele mai cunoscute vedete ale marelui ecran. Sosise de curând în Anglia însoțită de soțul ei, Gregory B. Rolf, de asemenea actor de cinema. Se căsătoriseră cu aproximativ un an în urmă, în

¹ Ultimul răcnet (în lb. franceză, în original)

² Dați fuga! (în lb. franceză, în original)

Statele Unite, și aceasta era prima lor vizită în Anglia. Li se făcuse o primire grandioasă. Toată lumea era gata să-și manifeste entuziasmul pentru Mary Marvell, pentru hainele ei minunate, pentru blănurile și bijuteriile ei, dar, mai presus de orice, pentru marele diamant supranumit „Steaua Vestului“, o aluzie transparentă la posesoarea sa. Despre această faimoasă nestemată se scriseseră multe, adevărate și neadevărate, și tot despre ea se zvonea că ar fi fost asigurată pentru incredibila sumă de cincizeci de mii de lire sterline.

Toate aceste detalii mi-au trecut rapid prin minte în timp ce o întâmpinam alături de Poirot pe frumoasa noastră clientă.

Domnișoara Marvell era minionă și suplă, cu o înfățișare foarte plăcută și feciorelnică, și cu ochi albaștri ca de copil, mari și inocenți.

Poirot a pofțit-o să ia loc pe un scaun, iar ea a început să vorbească imediat:

– Probabil mă veți considera caraghioasă, *monsieur* Poirot, dar aseară, în timp ce lordul Cronshaw îmi povestea cât de admirabil ați dezlegat misterul morții nepotului său, am simțit nevoia să vă cer sfatul. Cred că este doar o farsă absurdă – așa spune Gregory –, dar pur și simplu mă sperie de moarte.

S-a oprit să-și tragă sufletul. Chipul lui Poirot exprima încurajare.

– Continuați, *madame*. Înțelegeți, sunt în afara subiectului.

– E vorba de aceste scrisori, a rostit ea în timp ce a deschis poșeta și a scos trei plicuri pe care i le-a înmănat lui Poirot.

Acesta din urmă le-a examinat îndeaproape.

– Hârtie ieftină, numele și adresa tipărite cu grijă. Să vedem în interior, a adăugat el și a scos conținutul.

M-am apropiat de el și m-am înclinat peste umărul lui. Am observat o singură frază, scrisă la fel de îngrijit ca numele și adresa de pe plic. Suna după cum urmează:

Marele diamant, care este ochiul stâng al zeului, trebuie să se întoarcă de unde a venit.

Cea de-a doua scrisoare era formulată în exact aceiași termeni, dar cea de-a treia era mai explicită:

Ați fost avertizată. Nu v-ați conformat. Acum veți rămâne fără diamant. Când va fi lună plină, cele două diamante, care sunt ochiul stâng și cel drept al zeului, se vor întoarce. Așa a fost scris.

– Am tratat prima scrisoare ca pe o glumă, s-a justificat domnișoara Marvell. Când am primit-o pe a doua, am început să-mi pun întrebări. Cea de-a treia a venit ieri și mi s-a părut, la urma urmelor, că problema ar putea fi mai serioasă decât mi-am imaginat eu.

– Înțeleg că aceste scrisori nu au venit prin poștă.

– Exact. Au fost aduse de un curier – un *chinez*. Asta-i ceea ce mă înspăimântă.

– De ce?

– Pentru că Gregory a cumpărat diamantul de la un chinez din San Francisco, în urmă cu trei ani.

– Înțeleg, *madame*, că sunteți de părere că diamantul se referă la...

– La „Steaua Vestului“, a completat domnișoara Marvell. Așa e. Gregory își amintește că pe atunci circula o poveste legată de diamant, dar chinezul nu ne-a oferit nici o informație. Gregory zice că i s-a părut speriat de moarte

și într-o grabă teribilă să se descotorosească de obiect. A cerut doar a zecea parte din valoarea lui. Greg l-a cumpărat ca dar de nuntă pentru mine.

Poirot a dat din cap gânditor.

– Povestea pare de un romantism aproape incredibil. Și totuși, cine știe? Te rog, Hastings, dă-mi micul meu almanah.

I-am satisfăcut rugămintea.

– *Voyons!*¹ a zis Poirot, răsfoind foile. Când este lună plină? Ah, vinerea viitoare. Adică peste trei zile. *Eh bien, madame*, îmi cereți sfatul și eu vi-l dau. Această *belle histoire*² poate fi o farsă – dar poate și să nu fie! De aceea vă recomand să lăsați diamantul în păstrarea mea până ce va trece vinerea viitoare. Apoi vom vedea ce măsuri se impun.

O urmă de tristețe a străbătut chipul actriței, care a răspuns forțată de împrejurări:

– Mă tem că este imposibil.

– Îl aveți la dumneavoastră – *hein?*³ a întrebat Poirot, urmărind-o cu atenție.

Tânăra a ezitat o clipă, apoi și-a strecurat mâna la pieptul rochiei, trăgând afară un lanț lung și subțire. S-a aplecat în față și a desfăcut mâna. În palma ei stătea un diamant străveziu, montat cu rafinament în platină și care răspândea în jur scânteieri intense.

Poirot a inspirat cu un șuierat prelung.

– *Épatant!*⁴ a murmurat el. Îmi dați voie, *madame?* a întrebat el și a luat piatra prețioasă în propria mână, a cercetat-o cu atenție și apoi a înapoiat-o stăpânei cu o mică

plecăciune. Un diamant splendid – fără nici un defect. Ah, *cent tonnerres!*¹ Și îl purtați cu dumneavoastră, *comme ça!*²

– Nu, nu, sunt într-adevăr foarte atentă, *monsieur Poirot*.

De obicei îl țin încuiat în caseta mea de bijuterii pe care o las în seiful hotelului. Stăm la Magnificent. Astăzi l-am adus doar ca să îl vedeți.

– Și îl veți lăsa la mine, *n'est-ce pas?*³ Veți asculta sfatul lui Papa Poirot?

– *Monsieur Poirot*, lucrurile stau cam așa. Vineri vom merge la Yardly Chase să petrecem câteva zile cu lordul și lady Yardly.

Cuvintele ei au trezit în mintea mea un vag ecou de aduceri-aminte. Puțină bârfă – sau ce mai rămăsese din ea. Cu câțiva ani în urmă, lordul și lady Yardly făcuseră o vizită în Statele Unite și se zvonise că Excelența Sa se distrase de minune acolo în compania unor prietene. Alte bârfe însă asociaseră numele lui lady Yardly cu cel al unui star de cinema din California care, vai, mi-am amintit brusc, nu era nimeni altul decât Gregory B. Rolf.

– Vă voi pune la curent cu un mic secret, *monsieur Poirot*, a continuat domnișoara Marvell. Am încheiat o înțelegere cu lordul Yardly, prin care ne oferă ocazia să filmăm o piesă la vechea sa reședință.

– La Yardly Chase! am exclamat interesat. Se numără printre cele mai importante atracții turistice ale Angliei.

Domnișoara Marvell a încuviințat din cap.

– Bănuiesc că este o proprietate feudală veritabilă, care s-a păstrat bine. Dar el cere cam mult și, bineînțeles, nu

¹ Să vedem! (în lb. franceză, în original)

² Poveste frumoasă (în lb. franceză, în original)

³ Așadar (în lb. franceză, în original)

⁴ Uimitor! (în lb. franceză, în original)

¹ Pe toți sfinții! (în lb. franceză, în original)

² Așa, pur și simplu (în lb. franceză, în original)

³ Nu-i așa? (în lb. franceză, în original)

știu încă dacă lucrurile se vor concretiza, dar mie și lui Greg ne place să combinăm afacerile cu plăcerea.

– Dar – și îmi cer scuze dacă sunt greu de cap, *madame* – în mod sigur este posibil să vizitați Yardly Chase fără să luați diamantul cu dumneavoastră.

Ochii domnișoarei Marvell au căpătat o expresie și-reată și fermă care venea să dezmintă aparența lor copilă-roasă. Brusc, mi s-a părut mult mai în vârstă.

– Vreau să-l port când voi merge acolo.

– Cu siguranță, am spus pe neașteptate, în colecția Yardly există câteva bijuterii celebre și, printre ele, și un mare diamant, nu?

– Exact, a rostit concis domnișoara Marvell.

L-am auzit pe Poirot murmurând slab:

– Ah, *c'est comme ça!* Apoi a spus cu voce tare, nimerind în mod bizar, ca întotdeauna, drept la țintă (el numește asemenea coincidențe fericite „psihologie“): Atunci fără îndoială dumneavoastră sau soțul dumneavoastră ați făcut deja cunoștință cu lady Yardly?

– Gregory a cunoscut-o când a fost plecată în State, în urmă cu trei ani. A ezitat o clipă, apoi a adăugat brusc: Consultați de obicei *Society Gossip*?

Amândoi ne-am declarat vinovați, cu un aer oarecum rușinat.

– Întreb pentru că în numărul de săptămâna aceasta apare un articol despre bijuterii renumite și este într-a-devăr foarte ciudat... a zis ea și s-a oprit:

M-am ridicat, m-am îndreptat spre masa aflată în celălalt capăt al încăperii și m-am întors cu ziarul în mână.

¹ Așa deci! (în lb. franceză, în original)

Domnișoara Marvell l-a luat, a găsit articolul și a început să citească cu voce tare:

...Printre alte nestemate renumite se numără și „Steaua Estului“, un diamant aflat în posesia familiei Yardly. Un strămoș al actualului lord Yardly l-a adus din China, însoțit de o poveste romantică. Potrivit acesteia, diamantul a fost cândva ochiul drept al unui zeu dintr-un templu. Un alt diamant, de aceeași formă și mărime, reprezenta ochiul stâng, iar legenda spune că și acesta a fost furat în decursul timpului. „Un ochi va merge la vest, celălalt la est, până când se vor întâlni din nou. Apoi, în triumf, se vor întoarce la zeu.“ E o coincidență ciudată faptul că în prezent există un diamant care corespunde riguros acestei descrieri și care este cunoscut sub numele de „Steaua Vestului“. Acest diamant se află în proprietatea celebrei vedete de cinema Mary Marvell. Ar fi interesantă o comparație a celor două diamante.

S-a oprit.

– *Épatant!* a murmurat Poirot. Fără îndoială, o fantezie pe cinste, a adăugat el și s-a întors spre Mary Marvell. Și nu vă temeți, *madame*? Nu aveți nici o spaimă întemeiată pe superstiții? Nu vă e teamă că, în clipa în care acești frați siamezi se vor regăsi, va apărea un chinez și-i va duce cât ai zice pește în China?

Tonul său era sarcastic, dar am avut impresia că în spatele acestuia se ascundea un avertisment serios.

– Nu cred că diamantul lui lady Yardly este la fel de valoros ca al meu, a zis domnișoara Marvell. Oricum, am să văd.

Nu știu ce ar fi replicat Poirot, pentru că, în clipa aceea, așa s-a deschis brusc și un bărbat foarte chipeș a pășit în